Reflex 8. årg. nr. 29, april 2015 57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Jan Nygaard, Kell Ivan T Thygesen og Luchessi Montecillo

Reflex udgives i PDF-format. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2015, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
http://57nord.dk/tidsskrift.php

ISSN: 1903-0738

Indhold

Dette nummers digtere

2 Nete Krøll (sidst med i nr. 28)
3 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 28)
4 J Nyd (sidst med i nr. 28)
8 Søren Gehlert Schmidt (sidst med i nr. 23)
10 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 28)
11 Christian Senyo Kuada (første gang med i Reflex)
12 Sean Ryan Bjerremand (sidst med i nr. 28)
16 Anja Wadum (sidst med i nr. 28) & Sean Ryan Bjerremand
19 Anni Birgit Sørensen (sidst med i nr. 28) & Luchessi Montecillo (sidst med i nr. 23)
26 Leif Achton-Lynegaard (sidst med i nr. 28)
33 Bar de Dunst (sidst med i nr. 28)

Grafik

Forside Jan Nygaard
Kolofon Kell Ivan T Thygesen (foto)
Bagside Jan Nygaard

Hvor
Livet
Har
Sine
Safter
Smider
Jeg
Glemslen
Ind

Holder
Et
Næsten
Druknet
Frø
Bag
De
Røde
Læber

Håneretten
Over
Mine
Ord
Forbeholder
Jeg
Mig
Mine
Indre
Forgreninger

domptøren er løbet fra stillingen
tigeren drømmer uroligt
vagabonden sniger sig ind i buret

domptøren er over alle bjerge
tigeren drømmer om mad
vagabonden om varme bade

han glemmer at vågne
før det er for sent

og yderst teoretisk
med solskinsdagen i parken
hvor den havde villet betragte
de legende børn og deres smukke mødre

Døden, hun sidder i hjørnet af opslagstavlen, på postkortet, smilende over koppen i caféen, ventende tålmodigt. Døden er evig ung.

Døden er her i form af figuren Death af Neil Gaiman et al.

Se fingrene!

den slags mig

Jeg tror der findes ord for den slags. Den slags drømme hvor man vågner fordi sengen forsvinder under en, den slags drømme hvor man vågner badet i sved og krænger tøjet af for at ligge og gispe og undre sig over hvorfor vinden udenfor føles så langt væk.
Det trækker gennem et vindue på en anden sal, det er kun her man kvæles. Der stod en mand igår ved motorcyklen, motorcyklen var flottere end ham. Jeg har haft den et par år. Der stod en mand der...FUCK....han bare stod & stod. Det er altså min cykel, jeg er træt af alle de der mennesker som skal stå og stønne Harley & være umodne over det det er sguda bare noget mekanik, hva fuck?

Jeg sveder i tøj. Jeg magter bare ikke fucking tøj, det blir altid så varmt: tøj i sengen, tøj på cyklen, tøj over alle indgange & udgange. Som om det hele er hemmeligt. Som om det vigtige er noget vi står og sladrer om nede bagerst i skolegården, nederen hvis det er sådan. Nederen. Fuck. Jeg gider ikke det skal være så specielt alt det mig. Jeg trækker vejret gennem et fucking hul i kølerhjelmen.

ventepis

jeg har ventet i 25 år på at sidde her overfor dig. du har ventet i 25 år på at sidde der overfor mig. det har hele tiden været meningen at jeg skulle indstille eftersøgningen. det har hele tiden været meningen at du skulle opleve det hele som et flot fuck af fjer reddet gennem en gynge der var dæk. imponerende flade liljekonvaller under udtrækssengens frønnede korkbund. pinjemund. vi skulle opdage hinanden på tværs af os selv.

paa frastand er det en kludret komposition. en ru og farveløs ventesal i Ringsted. jeg skurrer knæene mod sådan et riflet gulv. stanken af pis nede fra toiletterne. stanken af pis fra længst lukkede festivaler. at det skal være stanken af pis, der minder mig om dig. du kan sige det er fortjent. forestillingen om en afstand, der forsvinder. for at sive tilbage som pis.

fuck det ventepis, Rigmor, jeg har siddet her længere end dig. døde stjerner og tilbageglimt af tågelygter.

jeg har ventet i 25 år på at sidde her overfor dig. din kjole føles som en dug.

7 slør

1. slør
ambitionssødt
fremtidssuk
søndag

5. slør
åndsindsigts
ensomhed
torsdag

3. slør
introspektiv
sikkerhed
tirsdag

du er
det du ser
hver dag
afsløret

7. slør
paradoksets
forvandling
lørdag

4. slør
kærlighedsfuld
sjælsrødmen
onsdag

2. slør
venskabelig
sårbarhed
mandag

6. slør
tosomheden
udfoldet
fredag

7 dage

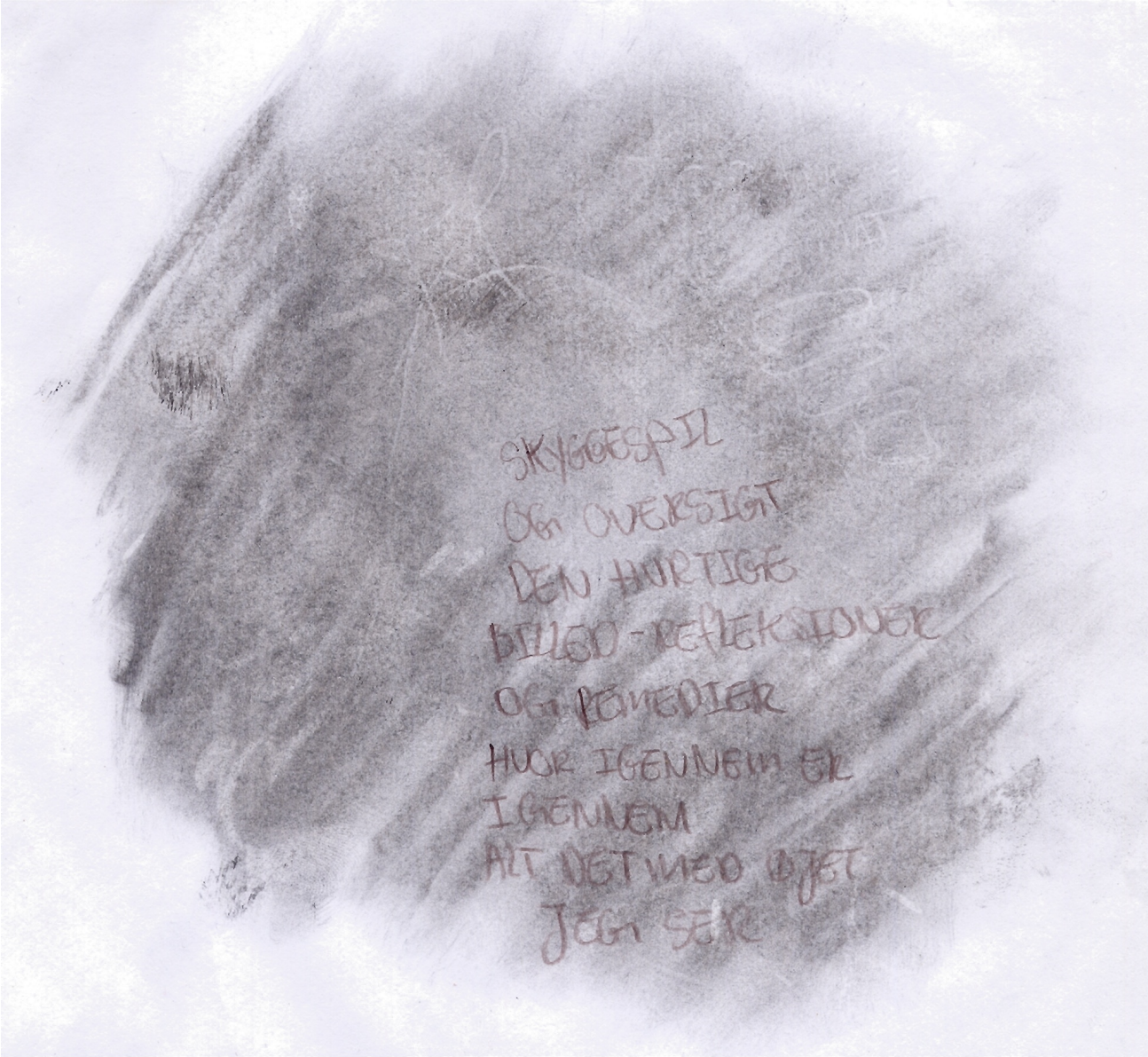
SKYGGESPIL
OG OVERSIGT
DEN HURTIGE
BILLED-REFLEKSIONER
OG PENEDIER
HUGR IGENNEM EN
IGENNEM
ALT DET MED ØJET
JEGN SER

Skiltet

Man må aldrig pisse på en grav
og man skal altid tale pænt om de døde
- siger de.

Man må aldrig pisse på en grav
og man skal altid være ærlig mod sig selv
- siger jeg.

Til Marie Kirstine og Asta Margrethe:
I satte et stort fedt skilt op
på min pande:

Der stod: ”Det kan du tro du må!”

Jeg måtte endda forbande min egen far
hvis jeg ikke måtte alt
for ham ville I jo også bestemme over.

Skiltet ændrede farve
og der stod

Rebel
Utilpasset
Hysterisk

- og jeg måtte stadig forbande min egen far.

Eller måtte jeg ?
Ikke når det ikke lige passede ind

Skiltet på min navneattest ændrede også kulør

- der stod ikke længere ”Albrechtslund”
og I havde travlt med at rive hovederne af led

For nu ville jeg hellere minde mig selv om
blodet der kom fra en stille landmand fra Bjerre.

Manden fra Bjerre: Bjerremand.

Skiltet blafrede i vinden
og Bob Dylan sang
om manden der skulle gå adskillige veje
før han blev kaldt en mand

Og I havde glemt hvad der stod på dørskiltet
i en lille lejlighed i 8220
da I fucking vadede ind
- så en dreng der var blevet en mand og en anden drengs far
tænkte kun på skiltet fra karakterbogen i 1. klasse: Dygtig dreng!

Men skiltet hang jo stadig i vinden
og var pakket godt ind i jakke og slips
og de rigtige meninger om ”Sandheden”, som ingen alligevel forstod.

Og I forsvandt ind i Billed-Blads-verdenen
og nu var de jo ”familien”
dem som I i tågerne altid havde identificeret jer med
som I så på forsiden af tabloidpressens blade.

Men ærligt talt:

Jeg sætter hegn op nu.

I er kraftedeme ikke længere min familie
- og jeg mindes de gode gamle dage i 1980
da jeg sad på ryggen af min far
og hans taktfaste skridt var min borg.

DET var skiltet som var det hele værd
- for han er min far, som gav mig mit navn.

I kævlede løs om Bibelen og Sandheden
- og Sandheden, den fortæller jeg jer nu.

So help me, God.

Amen.

Du har set mig nøgen

Digt 1:

Du har set mig nøgen
og stjålet mit hjerte
Du måtte gerne få
men ikke stjæle
Jeg har set dig nøgen
men aldrig dit hjerte
Jeg har mærket dine kærtegn
men aldrig dine drømme
Vi har mærket den materielle verden
men ikke den sjælelige
Vi skulle have et barn
det blev skyllet ud i dine trusser
Et materielt barn
undfanget i synd
fik et glimt af den sjælelige verden
da mor og far skændtes
inden far skred
efter at have bønfaldet Gud om hjælp
Et materielt barn
kom aldrig til at leve
i den sjælelige verden
Den materielle undfangelse
endte i mors trusser
Gider du godt gøre mig den tjeneste
aldrig at lade mig se dit hylster igen !

Digt 2:

Du har set mig nøgen
det må du også gerne
Du har set mig i dyb fortvivlelse
det må du også gerne
Og hvem er vi
uden delte hemmeligheder
som gøres til virkeligheder?
Jeg ved ikke hvem du er
men jeg betror mig til dig
og jeg stoler på dig
For jeg er kun et atom i universet
og kan alligevel ikke
rokke ved det store kosmos
Der er Kosmos i Kaos
og jeg betror mig til dig
og mærker pulsen
hos os begge.
Du har set mig nøgen
og det må du også gerne
Vi har krammet hinanden
et lille øjeblik
Det må vi også gerne.

Digt 3:

Hvem er vi egentlig
den hinanden?
Nøgne hjerter
hænger ikke på træerne
eller i vinduerne
i denne søde snevejrstid
Jeg har holdt dig tæt
og vi har mærket hinandens åndedrag
og været to kroppe i én
Vi har set gennem overfladerne
og set hjerterne gennem tøjet
I storcenteret møder vi
et nøgent hjerte
og ”jeg elsker dig”
på flere sprog ad gangen
Midt i storcenteret krammer vi hinanden
to nøgne mennesker omkring de 40
og du er flyttet ind i mit hjerte
hvorfra fantasierne gror

Copyright forfatteren

Parkinson

I en landsby bor der en mand

Lidt ældre end før.

Parkinson har taget hans fanden-i-voldskhed
men aldrig lysten til livet
han sidder i et gammelt hus her til aften
møgsommeligt bygget til nyt

Alt skaber sin egen fortælling
en fortælling om mennesker
der trodsede vestenvinden
skabte et hjem
i deres hjerter
for deres hjerter
og ved deres hjerter

Han
ringer og snakker med sin søn
håber at høre ham sige ordene
”jeg vil aldrig forlade dig”.

For drømmene lever
for ung som gammel
for syg som rask.
Tilgiv dem der slog

Løft øjnene og se solen
når den kommer op

Smukke toner ud gennem hans Ipad
den skaber en livsline til solnedgangen

Accepter støjen
og make the call
som ved synet af en 100 watts pære
og tre stenfacader der viste hvor fromme de var
under aftensbønnen
da han var barn

Dagen før i forgårs.

Forsøger at lade lyset skinne
gennem troen på medmennesker
får en morgensnak med katten
der minder ham om indre instinkter

I dag.

Gå dine egne veje
for alt skaber sin egen fortælling
og drømmene lever
når de smukke toner fra Ipad´en
viser vej gennem solnedgangen
og frem mod dagen i morgen.

Tilgiv dem der slog
løft øjnene og vent på at solen står op

I morgen
når han taler med sin søn
og igen skal høre ordene
”Jeg elsker dig
og jeg vil altid være hjemme”

For sønnen er født i solopgangen
med de evige toner
af medmenneskelighed

Forårsdrama

Mens skyerne med dramatisk dristighed
sejler afsted på forårshimlen,
vokser det grønne håb tålmodigt op af den mørke muld.

Naturen vågner langsomt,
men sikkert og roligt af sin dvale.

Sollyset bryder ofte stærkt gennem gardinet
med sine blanke skinnende sange.

Medbringer et skær af lykke,
der oplyser det grålige sløvsind.

Den friske vind blæser støvet og det triste bort.
De sidste visne rester af forgangne tiders liv svinder ind til glemte skygger.

Der bliver plads til ny vitalitet.
Livet rummer sin egen fornyelse med sit største smil.

Påskeægget

Solgul glæde spirende lysegrøn som håbet.
En uendelig blå himmel.

Bag den hårde skal gemmer der sig et nyt liv.
Ud af gravens mørke stråler lyset.
Ud af ægget springer livet.

Påskeægget bringer en gave
og en overraskelse med sig.

Vi maler mangfoldige farver;
forventninger, håb, drømme, idéer,
fantasier og forestillinger
på den ensartede æggeskalshvide
overflade.

Hvordan livet udfolder sig,
ser vi først, når skallen er brudt,
og det indre kommer til udtryk i det ydre.

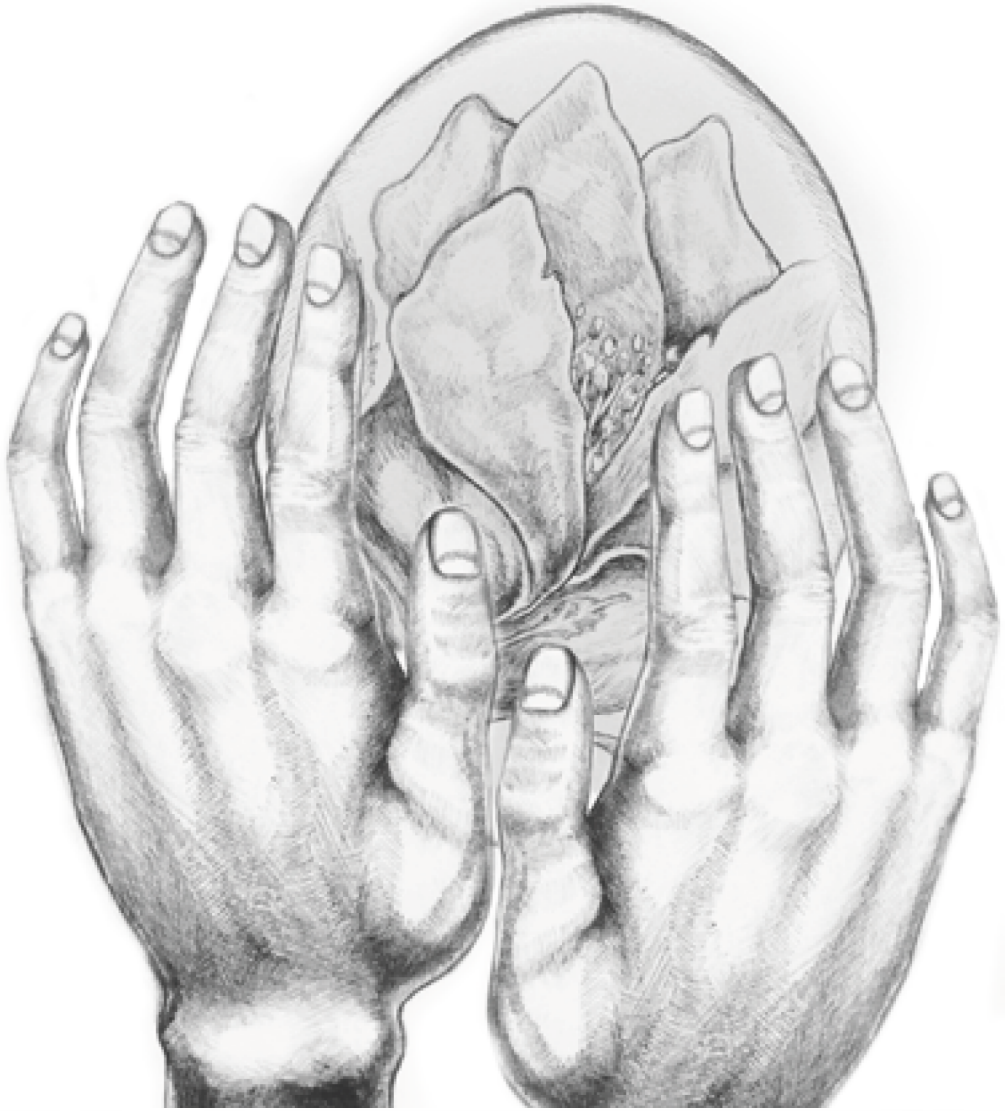

Opløftelse

Svævende, svimlende
livsstrøm.

Foråret har skabt en åbning,
en dør til nye begyndelser.

Vi løftes op,
vi kan starte på en frisk.
Nye idéer fødes.

De mødes i et kys,
danser med en hvirvlende hastighed,
drukner i et favntag.

Den kridhvide og den kulsorte sommerfugl.

Alting tager fart.
Alting snurrer rundt.
Verden omkring dem smelter sammen
og svinder til intet.

Det eksploderer
med skabelse.
En farverigdom opstår,
udstråler
fra det skabende mødes midtpunkt.

Livet bliver til.

Fornyelse

Bag de længst tabte
og visnede facader
dukker et nyt ansigt frem.

Frisk fra kilden
lyser livet
med morgensolens
godhed.

Borte
er gravens
mørke.

Døren står åben
for fornyelsen.

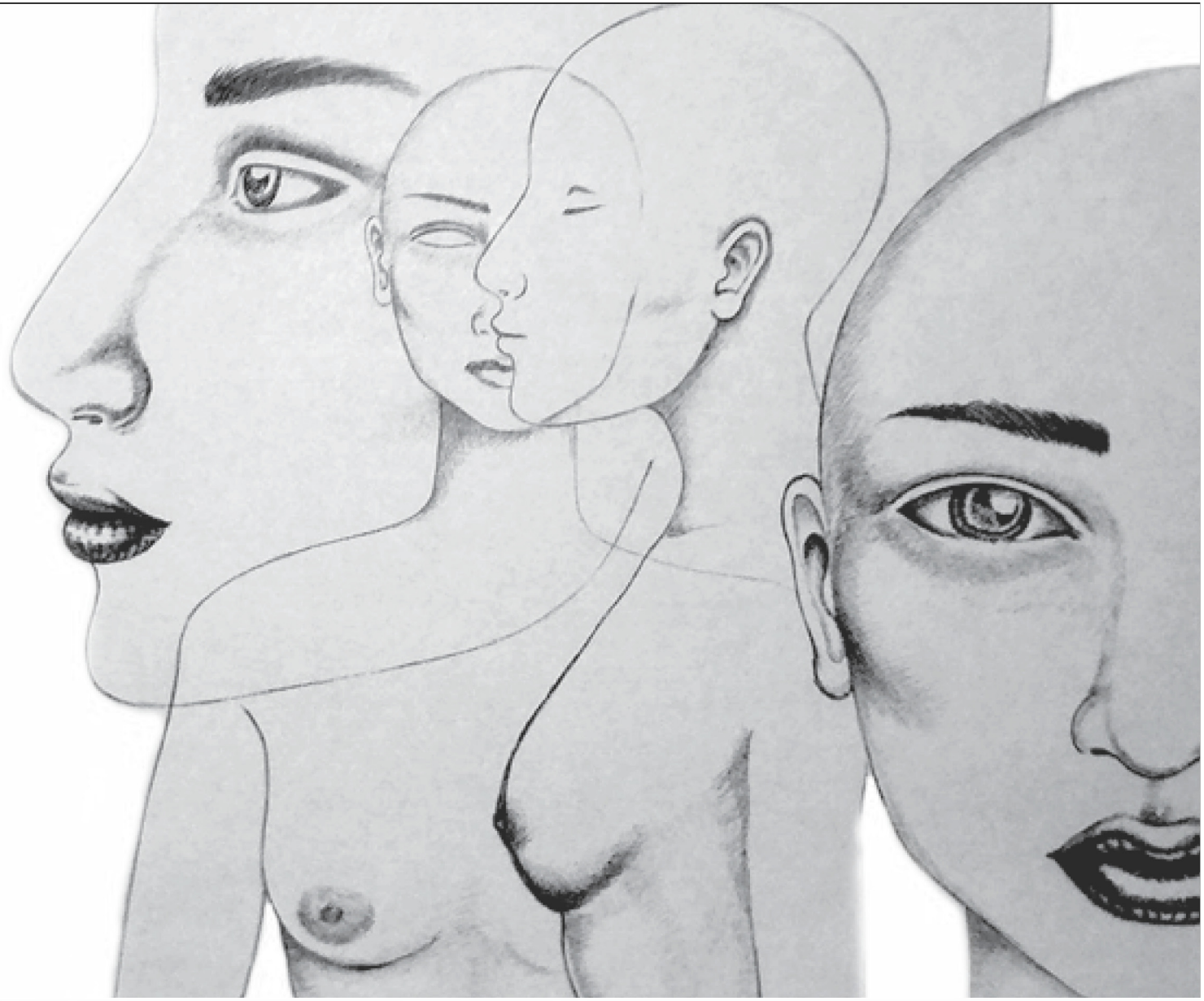

En uvant venlighed

Forårets farver
danser
fortrøstningsfuldt
i den milde sagte vind.

Kulden har endnu ikke
sagt sit farvel,
men håbet spirer
eviggrønt.

Fuglenes kåde leg,
deres svævende
friske fart i luften.

En kvidrende sang
fyldt af glæde,
forventninger og livsmod.

Et varmende sollys
giver dagen
et hidtil uvant skær
af venlighed.

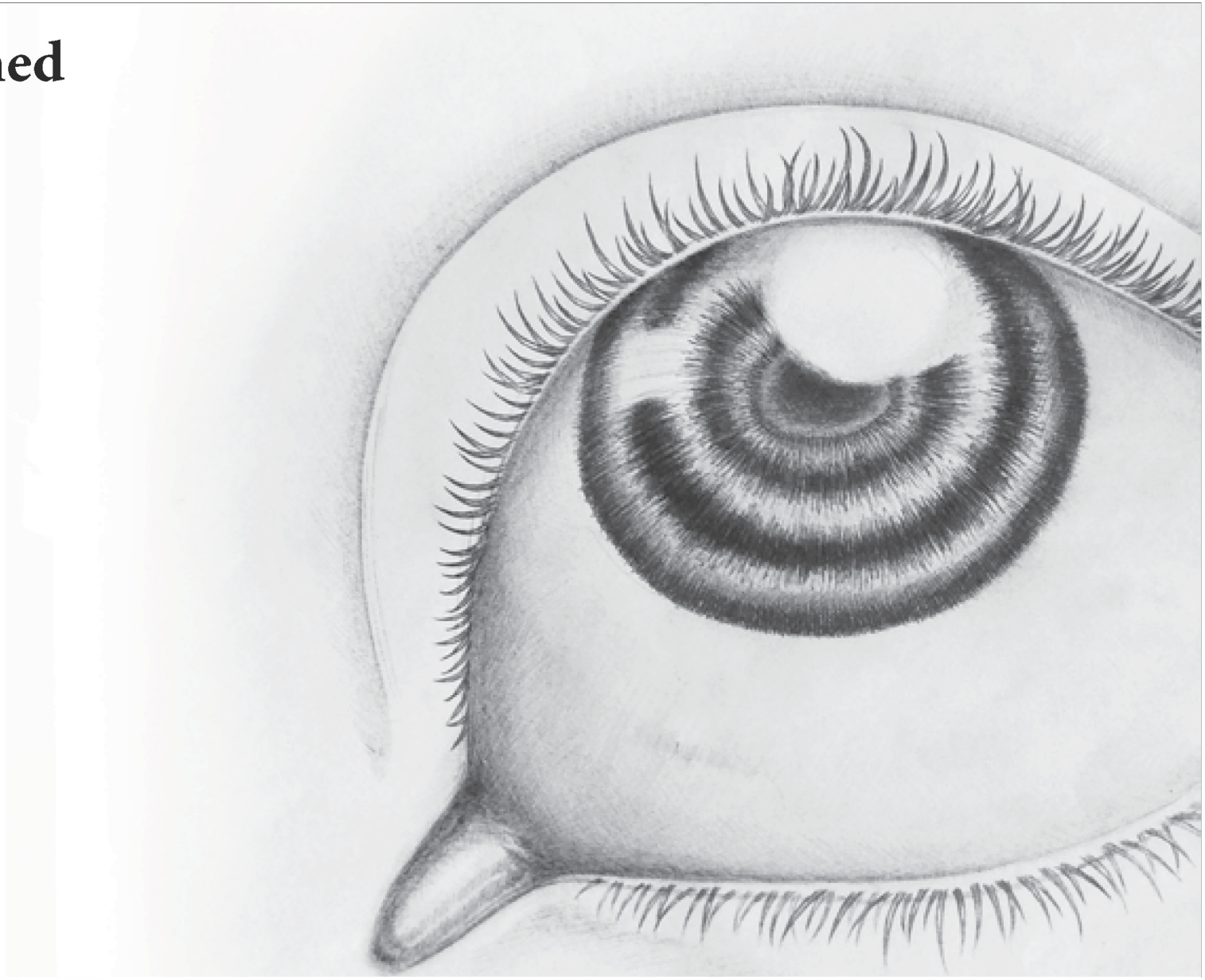

Fabelfuglen

Fugl Fønix.
Fabelfuglen
af himmeldug ernæret.

Stiger af asken
genopstanden
forvandlet
født på ny af det gamle.

Alt er brændt!
For evigt borte …
men det lever dog igen,
nyskabt,
fornyet, forynget,
stærkere, tydeligere,
opstået i ny skikkelse
mere levedygtigt end før.

I en ny tilstand.
Et nyt væsen
og dog evigt den samme.

En glød breder sine flammevinger ud og op …
højt bærer Fugl Fønix sin flamme,
himmelhøjt hæver den sig op
af den tunge aske
og flyver

hel,
let og levende.

Transformation.

(Digtet hører til samlingen: "Fugl Fønix.")

Vår-veer

Spæde begyndelser fødes,
i det endnu usete gror et stille håb,
tilblivelsens drømme udfoldes,

det spirer i krogene,
det pibler i sprækkerne;

Livskraften gennembryder det døde lag,
smerteligt føles den nye dags komme.

Lykkens smil lyser.

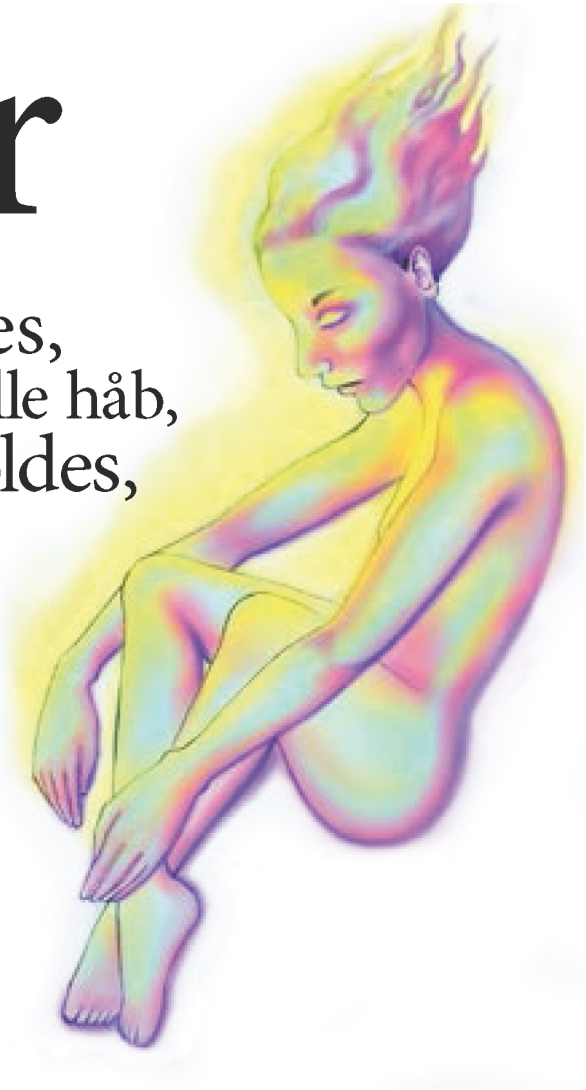

FREMMEDLEGEME

Jeg tog imod markmusen som indvandrede
fra landet til min by hvor den bzatte min bolig
den invaderede emhætten i køkkenet over
komfuret via udluftningen i taget og ned
gennem aftræksrøret til residensen bag
krydderihylden jeg jublede ikke eller klappede
i mine små hænder da den ødelagde min
forudsigelig hverdag med sin fremmede lugt og larm
jeg elskede den slet ikke da jeg måtte skille
mit køkken ad for at befri kræet som bare sad på
sin flade og klynkede men jeg fik traumer og brug
for akut krisehjælp da jeg fandt den massakreret
i emhættens motor det havde den ikke fortjent

ET TU BRUTE ?

FADERMORD MERCY KILL EUTANASI

som en ødipus ved min faders grav blindet
som en brutus ved cæsars blodige legeme
som en quisling med vaterlandet i lænker
som en gnavende orm en parasit paricide
som en son of my father som fædrene arv
som fædre og sønner som fædrenes synder

FADERBINDING FADERFORBLINDING

FADERMORDER: *europæisk herremode i første halvdel*
af 1800 tallet båret af franske modelapse les incvoyables
tysk biedermeierstil og en del af engelske wertherdrakten
en skjorte/halskrave med skarpe oprettede hjørner
de store hvide kravesnipper nåede op til kinderne og blev
båret sammen med et bredt halsbind eller en kravatt
de stive hvide prydelser kunne være et ret smertefuldt
bekendtskab ved datidens ofte brugte favntag eller kindkys

JEG HAR ALDRIG FAVNET ELLER KYSSET MIN FAR

FADER VOR HVOR VAR DU ?

Copyright forfatteren

FIFTY SHADES OF GREJ

S/M discount tilbud fra Harald Nyborgs varekatalog

A: adgangskontrol afstandsbeslag aftørringsolie

B: bagstop bundglidere bændler

C: cylinderringe clamps

D: drejeudtræk dupsko dykker

E: endestykker elastikgreb envejsskruer

F: filtglidere fugeskum

G: gevindjern glidebeslag gummiruller

H: hegnspæle hulrumsdybler hætter

I: indlæg insexskruer

K: knudekæder kodelåse kødkroge

L: lassotape lemme læderstropper

M: madamestativer måtter mellemstykker

N: netindsatser nylonbøsninger nødudgangslåse

O: ophængningskroge overfald

P: pigtråd propper præcisionsskum

R: rulleglidere riglejern reduktioner

S: skødeklumper soldevæv stødplader

T: talkum trykcylindre trækfjedre

GRAFIT SKRIFT

TIDENS HUD ER UPÅKLÆDT OG ARRET

UNDERTRYKTE VINGESLAG VÆKKER DØVHEDENS AFSKY

DE LAVTSTÅENDE BOSÆTTERES MASKER BÆRER BARNDOMMENS
UTOPISKE SKÆR

DYREÅNDE FORMER NYE ALDRIG HØRTE ORD

KAN HAN SPISE SKINSYGE MOD UROLIG MAVE

HISTORIENS RYGRAD HAR INGEN ØJENLÅG

KVINDEMASKEN HAVDE LÆBER AF LÆNGSEL

ØJEBLIKKET-EN KRYKKE TIL SØRGMODIGHEDENS HALTEN

HÆNGER FARLIGHEDEN PÅ BØJLE I INTETHEDENS GARDEROBE

FORLØSNINGENS SVÆRD FRAVRISTES RETFÆRDIGHEDENS HÆVNER

STJÅLET ANSIGT AFSPEJLER HVIDHEDENS FREMMEDGØRELSE

MODERLIG OMSORG HAR TUSIND JALOUSIBERØRINGER

TÅBERNES GENOPSTANDELSE OG SMERTERNES ENSOMHED ER

USÆLGELIGE

BLOTLAGTE KNOGLER KLÆDES I DIABOLSKE TÅRER

STUMHEDENS ANGST PLAGIERER MUMIFICEREDE SKRUMPEHOVEDER

LYSET TRÅDTE UD AF KVINDENS ØJNE GRACIØST SOM HVIDE FUGLE

HAN GIK SINE ORD I FORTIELSENS TIDSALDER

HÅBETS ORM UNDVEG SIN EGEN FORGIFTEDE SKYGGE

ERINDRINGENS FØLELSESFARVE FALMER MED TIDEN OG BLIVER FARVELØS SOM SPYT

MORALEN ER FLYGTIG SOM VINDENS FJERHAM

LABYRINTENS FORSTØVEDE GANGE VAR BERØRINGSANGSTE

STUPIDITETENS BIDSEL FIK MUNDEN TIL AT SAVLE

DÆMNINGER AF DØDE ORD BYGGES SOM VÆRN MOD VÆSENSFREMMED FORFØLGELSESFØLELSE

MAN SKAL RENSE SIG FOR BRUGTE ORDS TYRANNI

HENRETTET DØMMEKRAFT SKAL PARTERES KIRURGISK FRA
KNAPHEDENS ASKESE

HOVEDSTADENS PERVERSE EKKO GENLYDER I SKOVENE SOM
HEMMELIGE JUBELSCENER

UGLEMTE ANSIGTER ÅBNER INDSIGTSFULDE VINDENS KRAFT

TIDSSKYGGER PLÆDERER IMOD STORHEDSVANVIDDETS SANDFÆRDIGE
TRYLLERI

PASSIV LIVSFORLADER SPILLER SKAK MED BØDLEN OM SIT LIVS
ELENDIGE LASER

GRAFIT SKRIFT 2

I GROTESKHEDENS LAND ER SKØNHEDEN DEN GRIMME

ET SMIL ER DOBBELT SMUKT I ET SMERTELIGT ANSIGT

SØVNENS ØKSE SKILLER DAGEN FRA NATTEN

HOVEDETS AUDITORIUM SUMMER AF STEMMER
SIDDER ALENE MIDT IMELLEM

SPEJLBILLEDET ER FALMET KONTURERNE FLYDER UD

ANGSTENS KÅBE HAR INGEN SYNLIGE ÅBNINGER

DET SYGE ØRE HØRER BLADENE GRØNNES I SKOVEN
SOM EN RASLEN AF KULDE I VINDEN

STIGER PÅ UVISHEDENS SKIB MED FØDDERNE SOLIDT PLANTET PÅ JORDEN

RÆKKER HØJT MOD STJERNERNE UDEN AT TÆNKE OVER KONSEKVENSERNE

MINIMALISMENS SYNLIGHED AFHÆNGER AF STØRRELSEN I BUDSKABET

TANKENS HIMMELFLUGT HAR INGEN SIKKERHEDSNET

PASSIONERET BLUSEL HAR ALDRIG MISKLÆDT ET KVINDEANSIGT

AT SYNKE DYBT ER OGSÅ EN FORM FOR BEVÆGELSE

Copyright forfatteren

Mæsk er fra Mars
cannabinol fra Venus
og Pluto er ikke en planet del 4

Cirklens kvadratur

Den sommer fik jeg en piratjolle forærende. Der var kommet flere til i vores sommercamp, og Flemming havde boet i Christiana og taget selvgjort-er-velgjort tanken til sig.

Han far var netop død, og han stod foran at modtage en arv af en størrelse, der kunne muliggøre flere af hans entreprenørdrømme. Første projekt var at ombygge en piratjolle til en 'husbåd'.

Da projektet skulle i søen, manglede han en gast til at tage med på jomfruturen. Den skulle gå gennem Himmelbjergsøerne til Silkeborg og retur.

Jeg var altid frisk på et eventyr, så jeg påmønstrede, og allerede næste dag sejlede vi ind i Silkeborg Havn. Vi lagde til kaj helt inde ved slusen, lige ved siden af turistbådene.

Der gik under en time, inden en journalist fra det lokale dagblad stod der og bad om at måtte tage et billede. Det var en del af Flemmings plan, så først del af missionen var lykkedes.

På vej tilbage slog vi et smut omkring Paradiset i Borresø, hvor en gruppe af Silkeborg-'klanen' havde ankret to hus-tømmerflåder op.

Her havde de lavet et 'safe haven', hvor de kunne bo og leve uden at bekymre sig om verden udenfor, den offentlige mening og dets håndlangere, politiet. Det var en helt ugenert lille vig, der kun kunne nås ad 'skjulte' stier gennem skoven, foruden fra søsiden.

Der var kun et par stykker 'hjemme', da vi ankom, og de var glade for at få besøg. Blandt dem var en pige, som jeg havde gået på specialarbejderskolen med 3 måneder tidligere.

Vi havde dengang brugt hendes lejlighed, som lå nær ved skolen, til et par gange at få os en frokost'fed'.

Her optrådte hun bare, bar. Skulle jeg springe ud i det og også smide tøjet. Det virkede som en naturlig ting at gøre.

Men inden vi var kommet så langt, dukkede hendes kæreste op, og spurgte med høj myndig stemme, om der var nogen, der havde lavet 'æg'. Så tiltede jeg, og de bukser kom aldrig af.

Næste morgen tidligt sejlede vi videre, med en nøgen rødhåret Venus vinkende farvel på 'kajen'. Idet vi rundede ud af vigen skød jeg som afskedssalut et 'batteri' en-øres-kinesere af på agterdækket

Et slags gruppeknald, men langt mindre farligt end at skulle gå til korporligheder.

Senere på året hørte jeg at tømmerflåderne var brændt ned, uden nogen dog var kommet til skade. Højst et par ænder, der måtte have problemer med at finde hjem, eller et par hejrer, der skæve drattede ned fra deres gren.

Vi sejlede hjemover på læns, med så meget rygvind i sejlet, at det revnede, efter at have været oppe at plane et stykke tid hen over Juulsø.

Flemming havde måske heller ikke helt fået den succesoplevelse blandt vennerne i Paradiset, han havde håbet på. Det overskyggede successen han fik med billedomtalen i avisen.

Så da vi nåede Ry, trak han båden på land og bekendtgjorde, at jeg kunne overtage den kvit og frit, hvis jeg ville.

Jeg så dog heller ikke en fremtiden som 'pirat' på søerne omkring Ry, så den blev liggende på 'strandings'pladsen.

En uge senere satte jeg et skilt i den, som gav brugsretten til den, som ville tage sig kærligt af den.

Det var som en lille kattekilling, der søger et kærligt hjem efter en sommer'flirt', men jeg måtte tilbage til Århus, for at genoptage mit liv der.

Året efter fandt jeg den i Carls forældres baghave. Om den kom på søen igen, melder historien her ikke noget om.

…

2 år tidligere var jeg hurtigt blevet en naturlig del af 'flipperhjørnet' på mit nye gymnasium. Det var besat af personer, jeg kendte af udseende fra mange af de koncerter, jeg havde været til i byen i årene op til da.

Gruppen havde netop mistet Jacob 'Fløjtespiller' Haugaard, som både her og ved koncerterne gerne 'trådte op' med sølvfløjten i hånd og ved mund.

Det var på HF kurset mest blevet til 'seddel'skrivning på et højere plan; hæfter der cirkulerede i klassen med obskøne illustrationer og kække kommentarer. Han havde da forladt skolen i utide.

Jeg var måske den eneste dér, der ikke boede hjemme. Og da jeg var leveringsdygtig i cannabis fra mine kontakter vestpå, fik jeg besøg på næsten alle tider af døgnet.

Den første fede røg ofte ned allerede før skoletid, og den næste måske i formiddagspausen.

Jeg blev deraf snart en ret ustabil gæst på skolen, hvor jeg allerede fra start havde følt mig lidt udenfor i den dope-fri oplandsklasse, jeg præventivt var blevet anbragt i.

Geografi-læreren fremførte, med slet skjult adresse, gymnasiet, som eksempel på hvad et rekreativt område også kunne være - for nogen.

Det vigtigste, dog, der skete for mig det første halve år, var, at jeg kort før jul fik gennemtrumfet, at min læge sendte mig til udredning for mine rygsmerter på hospitalet.

Der var de ikke i tvivl om, at det var en discusprolaps jeg led af; og ikke muskelinfiltrationer som lægen før havde givet mig muskelafslappende indsprøjtninger for, der blot gjorde smerten helt uudholdelig.

3. juledag blev jeg da indlagt og lå i stræk i godt 2 uger, indtil man besluttede at operere. Jeg fik da med hammer og mejsel decimeret en discus i lænden til mindre omfang og mobilitet.

Jeg genvandt lidt efter lidt førlighed og livsmod, og da eksamen stundede til var jeg næsten helt ovenpå igen. Men foråret åbnede for andre muligheder, og da Carl inviterede mig med til Mallorca sammen med nogle venner og familie, slog jeg til.

Ugen efter mit fatale 'nedsmeltning' året før, havde jeg besøgt Carl nogle dage i Skagen, hvor hans familie traditionelt igennem 15 år havde tilbragt 3 uger hver sommer. Nu var det syden der trak, og det blev samtidig min første flyvetur.

Jeg viste mig ikke på skolen før efter sommerferien, hvor jeg meldte mig ud.

Jeg mistede min revalideringsydelse, som havde gjort, at jeg kunne flytte hjemmefra, men jeg var jo også blevet meget bedre efter operationen.

Jeg havde over sommeren fået en 2 værelses lejlighed i centrum af Aarhus.

Det blev ret hurtigt til en institution, et fristed, for mine bedsteborgervenner fra gymnasiet og deres venner, foruden nye venner fra byen. Det var normalt med 5 - 10 besøgende hver dag/aften.

Lejligheden nedenunder ud mod gaden havde på næsten samme tid også fået nye beboere.

Den ene var en psykologistuderende fra Ringkøbing og den anden, hvad jeg erfarede langt senere, en afsoner, der efter knap 5 år var blevet udskrevet fra en forvaringsdom for drab.

Han flyttede året efter tilbage til København, og jeg skulle efter endnu 2 år også tage skridtet og flytte efter, hvor han, som del af en større søskendeflok, disponerede over en stor 5 værelses på Østerbro.

Efter en måneds tid var vi hver især kommet så meget i stand i vores respektive lejligheder, at vi aftalte at holde en fælles fest i huset. Fra den dag af fungerede vores lejligheder de facto som et stort boligfællesskab.

Det alkoholiserede ægtepar, der som jeg boede på 1. salen, når de da ikke sad og kæfede den på det lokale værtshus, Færgekroen, 50 meter oppe ad gaden. De var ikke inviteret med, trods de normalt var meget søde.

Mit klubværelse i Riisskov havde Anton arvet. Han var blevet bevilget noget uddannelse i Århus, som han (selvfølgelig) misligholdte allerede efter få gange.

Efter en måneds tid hentede han sammen med Carl, på vej hjem til mig fra en koncert i Vejlby-Riisskovhallen, et par kasser øl og sodavand fra husets fællesforsyning.

Derefter satte han ikke sine ben i det hus mere. Han lod sine få effekter blive stående, som en slags erstatning (læs, løb fra oprydningen).

Han var udmærket klar over, at han ikke var velkommen til at bo hos mig, så han fandt sig et værelse et andet sted i byen, og købte en chinchilla for ikke at være alene..

Han kom dog tit forbi for at falbyde bøger og andet godt fra byens butikker, som jeg kunne være interesseret i.

Jeg skulle nu leve for en socialhjælp på 125 kr om ugen, noget der lignede halvdelen af min tidligere revalideringsydelse, så jeg var modtagelig for et godt tilbud.

Jeg var begyndt at leve makrobiotisk og havde fået noget af en øjenåbner ved at læse astrologi. Her fandt jeg en 'objektiv' tilgang til forskellighed. Jeg var noget andet end Carl og Anton, og Peter og Poul.

Det var en frihed for mig. Andre valgte at se det som en spændetrøje, hvilket det også ville være, hvis man blot var at regne som én af 12 forskellige arketyper.

Jeg følte det godt, at det ikke kun var, hvem som magtede at stille sig vigtig an, for derpå at udlægge sandheden om alt og alle, der havde ret. Jeg følte at min berettigelse ikke ubetinget var afskrevet.

Samtidig med at den astrologiske 'sandhed' rummede æoners visdom, kunne jeg selv 'forske' videre gennem forskellige kilder og derudover høste afgørende personlige erfaringer gennem praksis i min ret omfangsrige vennekreds.

Anton skaffede mig et 'pænt' bibliotek, så jeg kunne fordybe mig i at lave horoskoperne.

Jeg rundede de 100 fødselshoroskoper, før jeg prøvede at lave et progressivt, mit eget. Et horoskop der fortæller om udviklingsforhold, og skelsættende up's and down's frem gennem livet.

Og nu bliver det for indviede. Ved min fødsel ascenderede månen i første grad i Skytten og Mars flankeret af Jupiter decenderede i den sidste grad i Tyren.

'Jeg' skulle være nærværende, intuitiv og kvik, med tendens til at være behagesyg. 'Du' skulle være energisk, analytisk og sikker, med tendens til at være besiddende.

En personlig udfordring, der med oppositionens afsmittende kompensationer og hverdagens trivielle kampe gav mange ar på kroppen. I bevægelige tegn lærer man ikke gennem erkendelser, kun gennem resultater.

De sjælelige ar er sværere at verificere. I mit tilfælde havde jeg ikke ro til at føre en dagbog, så minder er overladt til livets bog, præget i sindet, foruden selvfølgelig hos øvrige involverede.

Solen, individualitet og tænkning, var ved fødslen 20 grader under den vestlige horisont. Den bevæger sig ifølge erfaringerne 'progressivt' en grad pr år (en siderisk dag som et levet år).

Den vil da efter 18 år nå Jupiter og efter 20, Mars. Og et halvt år derefter danne en (fuld)måneopposition på personlighedsaksen.

Månen vil efter samme progressionsregel konvertere 20 'dage' til godt 20 år og da danne kvadrat til sig selv (en hel runde tager jo som bekendt 27,5 dag).

Den ville i månederne op til dette have 'kvadreret' Jupiter, Mars, den progressive Sol og Asc. Alle 5 indenfor samme halvår.

Aspekterne mellem Sol, Måne og Mars blev hver især udlagt som forbundet med alvorlig risiko for ulykker og tilmed livsfare. Ulykkerne ville regne ned over mig indenfor de næste 2 - 3 år, begyndende fra dagen i dag!!!!!

Så hvad skulle jeg gøre. Var det ikke eksistentielt før, blev det det nu.

Min offentlige karriere var sluttet førend jeg rigtig var begyndt, da jeg fik masken (månen) revet itu. Jeg havde deraf 'vundet' den individuelle frihed til at gøre, lige hvad som faldt mig for.

Penge giver frihed, siger vi, men de rummer også en fare for at blive fastlåst i konservative konventioner. Værdier af alle slags skal passes, og det kræver for det meste en streng prioritering.

Det var dog helt i tråd med horoskopet, at min x-junkieven fra tidligere spillede Jupiterkortet: Vi tager ud og lærer verden at kende. Jupiter vil altid gerne lære og udforske, dog måske mest for senere at kunne belære andre.

Trods jeg, qva ovennævnte aspekteringer, atter og igen må sande, at alle elsker at tale mig imod og belære mig, om hvad jeg er, eller oftest ikke er, sker det, at jeg tager imod forslag med kyshånd.

Og de projekter lykkes normalt, fordi jeg som supersolidarisk gerne ser en anden tage (med) ejerskab over initiativ og vision. Et gode der traditionelt har været kvinderne forundt.

Pengene tjente vi også ved at lære noget. Vi meldte os til det tidligere omtalte specialarbejderkursus over 10 uger i Silkeborg.

Men allerede efter 6 uger og de første to moduler syntes vi, at vi havde kapital nok til at kunne rejse i de ca 2 måneder, vi budgetterede med. Det afsluttende modul kunne vi altid tage engang senere.

Det var selvfølgelig på hippiemaner, hvor turen udvikler sig hen ad vejen. Men det var vi ikke bange for, da der var masser af hjælp derude. Det var jo Vandmandens tidsalder, vi ville opleve.

2 dage før min 20 års fødselsdag, rejse vi afsted mod det i "Kif fra Rif" omtalte eksotiske eventyr til cannabisland light.

…

Jeg begyndte efter en længere pause at 'trippe' med en anden udover Carl. Han var fra samme privatskole som flere af mine gymnasievenner, men havde ikke selv taget gymnasiet med.

Han havde god energi og var gået 'all in' for at genskabe stedet og den gode stemning, som vi havde haft i min lejlighed, før den var blevet overtaget af 'røverbanden'.

De havde gjort det så surt for den ven, som jeg havde ladet bo der, mens jeg var væk. Hun var veninde til min 'tabte' kæreste, og det lugtede altid lidt af fugl, men hun valgte på et tidspunkt at forlade stedet, og lade Anton tage over.

Det viste sig snart, at være umuligt at skrue tiden tilbage. Dertil havde der været for mange indover, som følte ejerskab til stedet og ikke frivilligt accepterede at blive vist døren.

Dråben faldt, da strømmen en dag blev lukket, og det viste sig at den ville forblive lukket, indtil en restance med en stor bøde oveni var blevet betalt.

Nogen havde uretmæssig haft etableret et nødstrømsanlæg fra naboens måler, da der tidligere havde været lukket for strømmen. Det var et beløb, jeg ikke kunne og ville udrede.

Jeg fandt istedet en ledig 1. salslejlighed i en bindingsværksvilla i Åbyhøj med det eksotiske navn Aurora. Postadressen lod jeg stå i den gamle lejlighed, og den nye lejede jeg i min kammerats navn.

Dette var derfor skridtet helt ud af samfundet, nu også uden adresse, og dermed også uden de ugentlige 'lomme'penge og husleje.

Der var ingen mislyde med min nye makker. Det skulle da desværre lige være, da han efter et par måneder ytrede, at når bare vi var sammen, behøvede han ikke mere/ flere for at få den unikke 'fuldfede' oplevelse.

Jeg tænkte da, at det var gået over stregen med min behagesyge. Men det var overvældende rart at vide, at jeg ikke behøvede at pleje de restriktioner om en lav selvudslettende profil, jeg tidligere havde

pålagt mig selv.

'Behagesygen' blev skruet lidt ned efter den bemærkning, men det gjorde også at jeg med ny tillid gik ind i det nye 'kollektiv' i Åbyhøj.

Ejeren selv opholdt sig i London det første halve år, så stueetagen stod tom. Det var et ideelt sted at meditere TM, en praksis jeg var initieret til et år tidligere, før jeg var på min 'dannelsesrejse'.

Min nye makker var netop begyndt og følte sig meget tiltrukket, og blev sidenhen en passioneret udøver af teknikken.

Det lykkedes aldrig for mig helt at tilpasse mig ideen om, at teknikken stod over den personlige kontakt. Jeg følte virkeligheden, med levende mennesker på ondt og godt, fadede bort, når alt i sidste ende blev reduceret til blot 'mentale spændinger'.

Jeg hævdede at jeg levede af og for personer, med de reelle problemer og personligheder de end måtte have. Det forblev en uenighed mellem os, som det et par år år senere skulle vise sig at kunne udnyttes af andre.

Ikke længe efter vi var flyttet ind, mødte jeg en gruppe tyrkere på færgen fra Kalundborg på vej hjem fra en Københavnertur. De ville gerne sælge morfinbase og var leveringsdygtige i store partier.

I villaen var der flyttet to junkies ind i kælderen. Den ene havde før haft sin gang i min gamle lejlighed, og det viste sig nu at han pushede for en bagmand, der stod for at ville købe stort ind.

Ugen efter havde jeg fået sat et møde op i lejligheden mellem de to tyrkere og bagmanden.

Varerne blev testet af min kælderbo (bagmanden fixede officielt ikke selv). Det var kvali-vare, så pengene blev talt op, og alle skiltes tilfredse med handelen.

Men at det ikke nødvendigvis ville have udviklet sig så harmonisk, som det forløb på overfladen, vidnede en afsikret kniv glemt under bordet om. Men jeg havde med troværdighed og coolness bestået som vært, og en velvoksen appelsin var faldet i min turban.

Efterfølgende hentede jeg en kontant sum hos bagmanden og morfinbase til et par måneders forbrug hos tyrkerne. Bagmanden blev få dage efter taget af politiet, uden at jeg blev inddraget. Jeg var jo også 'bare' katalysator.

Men junkien i kælderen havde (også?) nær knaldet mig, da politiet nogle uger senere ringede på hos dem, for at høre om de havde set nogen eller noget omkring et overfald i nærheden af huset.

Han bankede på vores dør, med den beklagende besked da jeg åbnede, at det vist var mig, de var kommet for at snakke med.

Vores base var hældt op i et gennemsigtigt glas, hvor der stod Fu-ti-teng te udenpå. Så selv om det stod fremme på en hylde i stuen, vakte det ikke politiets interesse.

Da vi ikke skjulte nogen overfaldsmand hos os, undskyldte de efter en enkelt rundering og gik igen, - til kælderboens åbenlyse forundring.

Der blev nu råd til en ny Afrikatur. Denne gang 14 dage til Gambia med charter, kun afbrudt af en 4-dages ekspedition op ad floden på egen hånd.

Rejseselskabet blev min rejsekammerat fra tidligere på året og en fyr fra gymnasiegruppen, som gerne ville rejse med mig. De havde begge sparet op og betalte selv.

Min gymnasieven kendte en pige fra deres tidligere gruppe, som havde lukket sig inde, efter at være blevet afvist og efterladt ved grænsen til Marokko, da hun, omkring samme tid jeg også var der, havde været med J. Haugaard & co. på eventyr sydpå.

Hun trængte til at blive 'luftet', og for at det ikke skulle blive en ensidig mandetur, inviterede jeg hende med, trods jeg aldrig havde mødt hende før.

Det samme gjorde jeg med Carl, der tilfældigt dukkede op et par dage før afrejsen. Han var taget til byen for at afslutte et længerevarende forhold og trængte til at komme væk hjemmefra.

Min bofælle trak nitten, hvad han ikke lod sig

mærke med.

Da vi nåede frem til resortet på den vestafrikanske strand, ville Carl gerne bare slappe af og ryge fede med de lokale. Han afslog at være med på en ekspedition op langs floden.

Pigen, der selvfølgelig ikke havde det let med at være eneste pige, gik, efter 'ekspeditionens' første nat med privat indkvartering i en landsby på en ø midt i floden, i panik.

Hun følte ikke afrikanerne respekterede hende, da ingen af os officielt 'lagde beslag' på hende. Hun tog næste morgen en taxa tilbage til hotellet, alene.

Den næste der måtte kapitulere for maden og det afrikanske klima, var min akademikerven, der 2 dage senere fik en slem diarré.

Vi måtte da alle ¨afmønstre' den flodbåd vi skulle have sejlet med tilbage til kysten halvvejs nede af floden. Vi tog da også en taxa direkte til hotellet.

Hjemme i Aarhus måtte vi alle igennem en fnat-kur, da vores kvindelige medrejsende, ganske uvidende, havde medbragt en koloni af de irriterende mider. Disse havde så, ad uransagelige veje, spredt sig til hele selskabet.

Pigen har jeg ikke set siden i lufthavnen ved hjemkomsten.

Anton havde normalt været den, der 'ryddede op' efter mig. Jeg led til stadighed af kronisk uskyld.

Det var sket før at venner 'tilfældigt' havde en overskydende pige med, som de mere eller mindre direkte lod forstå var til mig. Og at pigen var interesseret, gjorde det blot mere ubærligt.

Kærligheden var altid noget der kom bag på mig, og hvad som hændte spontant var og forblev unikt. Det kunne ikke dagen efter sættes på en formel og gentages.

Jeg havde en forklaringsmodel i den astrologi, som jeg heller ikke kunne kommunikere, uden på en uromantisk og blodfattig måde.

Jeg følte, at jeg måtte overleve på min oprigtighed. Men ingen ville synes det var smigrende, hvis jeg kun kunne tale udenom, og at forstille mig og 'fedte' lå mig fjernt. Så, seriøst, kunne jeg kun fejle, og det ville være pinligt for alle parter.

Astrologisk var min personlighedsakse med Måne opposition Mars og Jupiter nemlig yderligere udfordret på den vestlige side af et helt eksakt kvadratur mellem Uranus og Venus i 8. og 4. hus, begge 45/135 grader på Mars og Måne. At hvile på laurbærrene og en by i Rusland er lige fjernt i min verden.

Venus danner godt nok par med Merkur, (at tale grimt er ondt), men er samtidig i opposition til året 1953s 'slyng'venner, Saturn og Neptun i 10. hus i Vægten.

Hvem tænder på romantik, sanktioneret af alle 'ulykkes'-planeterne?

I en periode kunne jeg nok klare mig ved at stå på sidelinjen, som tilskuer til mit liv, og 'nøjes' med lidt nedfaldsfrugt i ny og næ.

Men netop i denne periode var jeg kastet ud i mit livs udfordring. At balancere et meget stærkt konkret Du, bakket op af min egen progressive sol som 3. ildplanet, i oppositionel udfordring af mit bevægelige abstrakte Måne-Jeg.

Min bofælle var blevet i lejligheden og havde passet basen, vores to katte, sit arbejde og sin meditation.

Han havde i mellemtiden inviteret en fælles veninde til at bo hos os. Efterfølgende fik vi forbud mod at vise os i hendes forældres bedsteborgerhjem.

Jeg inviterede samtidig min gamle rejsekammerat til at flytte ind (så vi kunne få gjort has på al den morfinbase, vi havde stående).

Ikke længe efter dukkede min ven, der havde været nede med dysenteri i Gambia, op igen, efter 2 uger på hospitalet i Danmark. Han begyndte at gøre sine hoser grønne overfor vores kvindelige sambo.

Hun havde i starten sine forbehold, som blot bidrog til at han hængte ud hos os næsten 24/7.

Jeg havde ikke den store interesse, men var som altid på udebane, trods det foregik i mit hjem.

…

Jeg havde hidtil kun haft grammofon, forstærker og nogle højttalere. Nu fik jeg også en radiotuner. TV var noget jeg så, når jeg var hos mine forældre.

Og der var mere grøde i det omgivende samfund end jeg havde forestillet mig. Det havde jeg ikke haft trit med overhovedet.

Samme dag jeg blev opereret for min discusprolaps, havde vi fået en ny regent. Og jeg vidste at 'vi' senere samme år havde stemt os ind i et europæisk fællesmarked. Ellers var min interesse for samfundet minimal. Det var jo ikke min verden.

Nu erfarede jeg, at vores nye statsminister havde fornærmet nogle sheiker i Mellemøsten, og at de som straf havde lagt en olieembargo på Danmark. Vi kunne ikke få benzin og olie nok.

Bilerne måtte ikke køre om søndagen, og der var blevet koldt i vores lejlighed. Vi havde kun varme i et rum.

Et folketingsvalg var blevet udskrevet, og i bussen læste jeg slogans om, at det nu var tid til at 'lette Anker'.

På valgaftenen lagde jeg mig 'for sjov' ind i den iskolde store stue i min heluldne marokkanske djellaba og desuden godt med tæpper omkring.

Ganske straight hvad angår stoffer, sank jeg de næste par timer i en meditativ dvale, mens et bizart 'radioteaterstykke' fra en fremmed virkelighed udspillede sig for/ bag mine ører.

Statsministeren kunne kun med stor besvær snakke. Grødet og utydeligt lød det, og den bagved liggende meningen flød ud som et EKG diagram, hvor udslagene nærmer sig en ret linje.

Samtidig 'hørte' jeg folk, hvor linien var nået, der overraskede erkendte, at de ikke var alene. Den ene efter den anden fandt sig 'frafalden' og udstillet med alkoholisk forsumpet skrumpehjerne.

Der voksede her under overfladen en ny uformuleret opposition frem, baseret på selvopholdelsens urinstinkter. En ny træghed, på godt og ondt.

På selve valpladsen var det kun en højskoleteolog, som fandt sig selv værdig nok til at holde stemmen på sporet og skruen i vandet, trods hans parti også tilhørte de slagne.

Det var irrationalitetens indtog, og ingen vidste hvordan man skulle manøvrere her.

Der var et overflødighedshorn af nye partier, som hver især stod med en mærkesag. På toppen af dem alle var der et bornholmsktalende vandfald, som aftenen igennem hældte mere og mere vand ud af ørerne.

Han var glat som olie og hoverede over for journalisterne. Han ville kun forholde sig til "det utraditionelle af det utraditionelle", som han udtrykte det.

Han ville og kunne ikke tage ansvar, og var da også, efter sigende, i folketinget for at komme en anklage om skattesvindel i forkøbet. I modsætning til vor tids Silvio Berlusconi, var det her dog en nær ven af ham, der stod for Unga-Bunga-festerne.

Dette bragte journalisterne, der skulle videreformidle 'seancen', på desperationens rand og udsendelsen sluttede da også med, at man midt i kaoset glemte at slukke mikrofonerne. Et spontant, panisk: "Hvad nu?", tonede uimodsagt ud i den nu tavse æter.

Jeg rejste mig langsomt af min 'kataleptiske' dvale og gik ind til de andre i det andet værelse. Jeg proklamerede at tiden i Danmark var gået i stå, og at de derfor ikke behøvede at bekymre sig om at skulle passe skole og arbejde næste dag.

Jeg kunne ikke undgå at tage mig selv i at hovere lidt. Det samfund, jeg havde ladt bag mig, var på røven.

Det skulle dog snart vise sig ikke at være en holdbar holdning. I sidste ende er vi alle i samme båd.

Nogle dage senere smed jeg, det nu åbenlyst og højlydt kurrende par ud, fordi det trak samværet

i huset ned på et forkert - lidet åndfuldt - plan. Jeg opfattede dem som 'støj' i en ellers alvorlig situation.

Til jul praktiserede jeg ulighedens paradigme overfor min familie, hvor der ellers altid havde været holdt justits med, at alle fik et lige mål af gaver.

Jeg gav gaver, så alle blev glade. Trods der var op mod 5 gange forskel i pris. Det morede jeg mig over, men hvad havde de også forventet fra mig. Det utraditionelle af det utraditionelle?

Netop dette utraditionelle, blev få dage efter åbenbaret mig som normalitet. En kant som manglede i en verden, hvor alle kæmpede mod alle.

Egentlig var det ikke noget nyt at skulle gå forrest og skabe ud af 'intet', og hvis det var noget midlertidigt kunne jeg vel nok hjælpe. Det kunne kun blive bedre.

Men da jeg nogle år senere stod med en familie og 3 børn at forsørge, stod jeg pisket, i problemer til halsen i en uskøn rationel verden, der ikke gav ved dørene.

Da kunne fortrydelsen godt snige sig ind, men det er først nu, jeg bryder mit løfte til familien, om aldrig at berøre den tid igen. Nu må børnene og verden kunne tåle at kende sandheden.

Herefter er det da Don, den genfødte, der optog sit kald og tog over de næste par år, der må bestemme om det vil tjene nogen eller noget at fortsætte på en nøgleroman, med virkelige navne. Ja, det må han tage stilling til.

Det alment fælles er altid dybt personligt - siges det.

…

Astrologien vil altid være en del af min referenceramme til analytisk erkendelse, men qva den transformative oplevelse jeg gik gennem i ly af mørket, har den fundet sin plads i baggrunden, som det kosmiske tapetet der omslutter det umiddelbart udfoldede liv.

Det er livet, på livets præmisser, der er det primære, også selv om jeg her måske står i et svagere lys, ud fra en roligt aspekteret sol i 5. hus, som modvægt til al den turbulens der ellers er i horoskopet.

Nu har det lydt, som jeg fra 'forsynets' side udelukkende var blevet forsynet med belastende/ ballade aspekter og derfor ikke havde noget at prale/ bryste mig af.

Men middagspunktet, Medio Coeli, der viser, hvad man har at tilbyde klartsynet, befandt sig da i et 'gunstigt' 60/120 aspekt til horisonten og oppositionerne dér.

Selvom der er nok af personligt trivielle stridsmål, dyrker jeg ikke de brændte broer. Et godt venskab må jo testes for ikke at blive ligegyldigt - men kan man lave karriere på det?

I forhold til den vertikale konjunktionsopposition priste jeg mig lykkelig for min Pluto på 9. husspids, som var i et lignende 120/ 60 graders aspekt.

Alt med 'trans' i betydningen hinsides er her relevant, og for mig indlysende erfaringer, men ikke personlig vigtig viden. Dét er kun det, at det virker, og bliver ved med det, trods hinsides betyder skjult for de fleste.

Pluto er så senere af astronomerne blevet degraderet til ikke at være en rigtig planet.

Nu har jeg så officielt ingen planetarisk platform til at balancere/ profitere af mine 'lodrette' skæbnemæssige udfordringer i forholdet mellem det offentlige og det private.
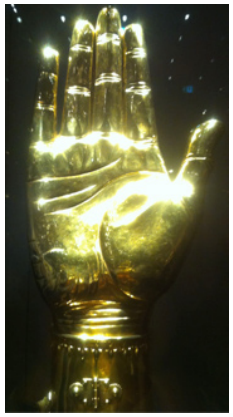
Men hvem tror på den?